30/01/2019

«Η προσευχή σας μ’ έκανε πτυχιούχο!»

/ Νέοι και Εκκλησία

Την απόφαση την είχε πάρει. Σταθερά και αμετάκλητα. Όχι όμως αβασάνιστα. Ο ψυχικός κόπος, η αγωνιά, είχαν φτάσει σε οριακό σημείο. Έπρεπε να λύσει το γόρδιο δεσμό μόνος του. Όχι, λοιπόν! Όχι! Δε θα πήγαινε να δώσει το μάθημα. Και ας ήταν το τελευταίο για το πτυχίο της Νομικής. Ένα πτυχίο, που όχι απλώς το ονειρευόταν, όπως κάθε φοιτητής, μα που είχε σοβαρούς προσωπικούς και οικογενειακούς λόγους να το πάρει, όσο γίνεται πιο γρήγορα. Ως τώρα, ο Δημήτρης ποτέ δεν είχε επαναλάβει μάθημα. Πρώτη φορά στη φοιτητική του ζωή κόπηκε στο «…Δίκαιο» πέρσι.

Κι από τότε το ‘δωσε και το ξανάδωσε. Διαβασμένος και… παραδιαβασμένος. Όμως, φαίνεται, η ζημιά είχε γίνει μέσα του. Κάποια είδωλα αυτοεκτίμησης, που είχαν στήσει μέσα του οι ως τώρα επιτυχίες του, κλονίστηκαν επικίνδυνα. Κι ενώ την ύλη την ήξερε ως τις λεπτομέρειές της, κάπου σκάλωνε, κάποιο… μπλοκάρισμα γινόταν, με τα ίδια για όλες τις φορές θλιβερά αποτελέσματα. Ήλθε σε απόγνωση. Την τελευταία φορά μάλιστα, διαπίστωσε τις παραμονές να

δυσκολεύεται στην ομιλία, να μη μπορεί να καταπιεί, να μη θέλει να φάει, να μην τον πιάνει ύπνος. Βίασε τα πράγματα να πάει ξανά. Και… κόπηκε πάλι!

Απογοήτευση, μελαγχολία, εκούσια απραξία, δεν ξέφυγαν από την προσοχή των άλλων, πιο πολύ των γονιών του, που προσπαθώντας να τον ενεργοποιήσουν, του τόνιζαν πως εκείνος «έκανε το καθήκον του. Πως «κάτι πνευματικό θα ζητάει ο Θεός», κάποιο όφελος θα βγει για την ψυχή».

Βγήκε με δυσκολία από το τούνελ αυτό, Αν βγήκε… Ξαναδιάβασε. Έβλεπε, πως όλα τα ήξερε. Κι ενώ οι δικοί του προσπαθούσαν να διακρίνουν στα μάτια του την πάλη της ψυχής του, το κονταροχτύπημα, που όχι μόνο το διαισθάνονταν αλλά και το ψηλαφούσαν από κάποιες αλλοπρόσαλλες εκδηλώσεις, ο ίδιος πήρε μόνος του την απόφαση τις παραμονές, σταθερά και αμετάκλητα! «Όχι! Δε θα το δώσω!» Του ήταν αδύνατο να ξαναζήσει πριν, κατά τη διάρκεια και μετά, τις τραγικές εκείνες ώρες που συνθέτουν το δράμα « Ε Ξ Ε Τ Α Σ Ε Ι Σ ». Παρακάλεσε, απαίτησε να μην τον πιέζουν. Και το σεβάστηκαν.

Την ημέρα των εξετάσεων ένιωθε άσχημα. Πνιγηρά. Βγήκε, αρκετά νωρίς, να περπατήσει λίγο μόνος του, δίχως πρόγραμμα, χωρίς σκοπό. Δεν μπορούσε να καταλάβει, αν τον ενοχλούσε περισσότερο το νέφος της Αθήνας ή το νέφος της ψυχής του. Ίσως και τα δύο μαζί τον πλάκωναν, θόλωναν τους ορίζοντες, του κόνταιναν την ανάσα.

Ούτε που το κατάλαβε πως βρέθηκε στο μεγάλο σχολείο μπροστά. Στο Δημοτικό, που είχε τόσα χρόνια φοιτήσει. Χαρούμενες φωνούλες έσχιζαν τον αέρα. Ζήλεψε την ανεμελιά των μικρών παιδιών. Δίχως εξετάσεις, χωρίς προβληματισμούς και διλήμματα, να φροντίζουν άλλοι πριν από αυτά, γι’ αυτά. Κάτι σκίρτησε μέσα του. Θυμήθηκε τα παιδικά του… Πήγε να χαμογελάσει, μα δε βρήκε κουράγιο. Δεν πρόλαβε να σκεφτεί, να βάλει σε σειρά και τάξη τα συναισθήματά του…

-Παλιός μαθητής, κυρ Βαγγέλη, είπε στον αγαθό επιστάτη, που με δυσκολία, εξετάζοντας τον προσεκτικά, αναγνώρισε στο νεανικό πρόσωπό του το ζωηρό πιτσιρίκο, το Δημητράκη, που πριν 10-12 χρόνια τριγύριζε ανάμεσά τους.

-Βρε, βρε, βρε… πως μεγάλωσες συμπλήρωσε χαρούμενος. Η δασκάλα σου πολύ θα ευχαριστηθεί να σε δει, ολόκληρο λεβέντη τώρα. Πήγαινε επάνω, Δημήτρη.

Έτσι, καθώς δεν είχε δύναμη σε τίποτα να αντιδράσει, ανέβηκε τις σκάλες. Βρήκε την παλιά δασκάλα στο διάδρομο, στην ανοιχτή πόρτα της τάξης της, που ήταν κάποτε και τάξη του. Η έκπληξη, η θερμή υποδοχή της, ζεστό μητρικό χάδι. Η ερημιά της ψυχής του ευκόλυνε την «εισβολή» της αγάπης της. Τα ‘παν στα πεταχτά.

-Θα πας, Δημήτρη! Θα το δώσεις το μάθημα… Θα μου κάνεις τη χάρη…

-Αδύνατον, κυρία Β… Μη με πιέζετε. Ξέρετε πόσο σας εκτιμώ, πόση ευγνωμοσύνη σας οφείλω. Δεν αντέχω να κοπώ πάλι.

-Θα το περάσεις Δημήτρη. Μην αμφιβάλλεις. Πήγαινε σε παρακαλώ. Θα ‘ναι η πιο χειροπιαστή έκφραση της ευγνωμοσύνης, που συ λες, και ‘γω δεν την αξίζω. Ξεχνάς τη δύναμη της προσευχής; Πάντα την πίστευες εσύ… Μήπως λάθεψες και στηρίχτηκες στις δυνάμεις σου;

-Παιδιά μου… 32 ζευγάρια παιδικά ματάκια αντάμωσαν το βλέμμα της δασκάλας τους. Τούτος ο λεβέντης, που βλέπετε, πριν 12 χρόνια καθόταν σ’ αυτό το θρανίο κι έδειξε το τελευταίο δεξιά. Τώρα πηγαίνει στο Πανεπιστήμιο. Σε 2 ώρες δίνει εξετάσεις σε ένα δύσκολο μάθημα. Θα κάνετε προσευχή, να πάει καλά;

-Μάλιστα, κυρία…

-Κι εγώ μαζί σας!… Πήγαινε Δημήτρη. Στο καλό, παιδί μου κι ο Θεός μαζί σου! Καλή επιτυχία!…

Το βράδυ, ένα τηλεφώνημα που έλαβε η κ. Β… δεν έμοιαζε με άλλα.

-Σας ευχαριστώ, κυρία. Η προσευχή σας μ’ έκανε πτυχιούχο!…

από το περιοδικό «Η Δράσις μας»
τεύχ. Ιανουαρίου 1992

ΠΗΓΗ: ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ xfd.gr